

POSTANOWIENIE

Dnia 7 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka (przewodniczący)

SSN Marian Kocon

SSN Anna Kozłowska (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi T. K.

o wznowienie postępowania

w sprawie z wniosku T. K.

przy uczestnictwie Gminy Miejskiej W. o stwierdzenie zasiedzenia,
zakończony postanowieniem Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 25 października 2007 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie
Cywilnej

w dniu 7 listopada 2012 r.,

zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 26 kwietnia 2012 r.,

1. oddala zażalenie,

**2. oddala wniosek adwokata W. P. o przyznanie kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu
skarżącemu T. K. w postępowaniu zażaleniowym.**

Uzasadnienie

W sprawie toczącej się z wniosku T. K. z udziałem Gminy W., o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie, Sąd Rejonowy w W. postanowieniem z dnia 28 sierpnia 2007 r. oddalił wniosek, postanowieniem z dnia 25 października 2007 r. Sąd Okręgowy w Ł. oddalił apelację wnioskodawcy, a postanowieniem z dnia 8 maja 2008 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnioskodawca złożył skargę o wznowienie zarzucając, że przed Sądami obu instancji był pozbawiony możliwości działania z uwagi na to, że pisma procesowe był doręczane pełnomocnikowi, któremu on wypowiedział pełnomocnictwo, a ponadto w postępowaniu przez Sądem pierwszej instancji orzekał sędzia wyłączony z mocy ustawy, z uwagi na koleżeńskie więzi tego sędziego z burmistrzem miasta W. oraz więzi wynikające z prowadzonej przez członków rodziny sędziego działalności gospodarczej.

Sąd Okręgowy w Ł. postanowieniem z dnia 26 kwietnia 2012 r. odrzucił skargę o wznowienie postępowania wskazując, że żadna z powołanych przez skarżącego okoliczności nie pozwala jej zakwalifikować jako przewidziane w art. 401 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. ustawowe podstawy wznowienia. Sąd Okręgowy przyjął przy tym, że skoro skarżący przed sądami obydwu instancji korzystał z pomocy profesjonalnego pełnomocnika, który działał aktywnie i w sposób niebudzący zastrzeżeń, zgłaszał stosowne wnioski dowodowe i wywiódł w przepisany terminie apelację, to zarówno przed Sądem Rejonowym, jak i przed Sądem Okręgowym skarżący nie był pozbawiony możliwości działania. Skarga nieoparta na ustawowej podstawie o wznowienie podlegała, zatem, zgodnie z treścią art. 410 § 1 k.p.c., odrzuceniu.

W zażaleniu T. K. zarzucił sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, co polegało na nietrafnym uznaniu, że nie był pozbawiony możliwości działania w sprawie oraz, że sędzia Sądu Rejonowego w W. rozpoznający sprawę nie podlegał wyłączeniu z mocy prawa. Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 410 § 1 k.p.c. sąd odrzuca skargę wniesioną po upływie przepisanej terminu, niedopuszczalną lub nieopartą na ustawowej podstawie. Podstawy skargi o wznowienie postępowania wyczerpująco określają przepisy art. 401, 401¹ i 403 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie już wyjaśniał, że jeżeli z uzasadnienia skargi wynika, iż okoliczności w niej wskazane nie wyczerpują ustawowych przesłanek wznowienia postępowania to, mimo powołania przepisu lub powtórzenia jego treści, wskazywana podstawa nie zachodzi (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 października 1999 r., II UKN 174/99, OSNP 2001, nr 4, poz. 133; z dnia 21 września 2007 r. V CZ 88/07, niepubl.; z dnia 18 kwietnia 2012 r., V CZ 168/11, niepubl.), co oznacza, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia i podlega odrzuceniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 lipca 2005 r., IV CO 6/05, Biul. SN 2005, nr 9; z dnia 26 września 2007 r. IV CZ 48/07, niepubl.; z dnia 15 stycznia 2008 r. III UZ 13/07, niepubl.).

Skarżący oparł skargę na twierdzeniu, że sprawę w pierwszej instancji rozpoznał sędzia wyłączony z mocy ustawy (art. 401 pkt 1 k.p.c.) o czym przekonują kontakty towarzyskie i biznesowe tego sędziego z władzami miasta, będącego uczestnikiem postępowania. Otóż te, powołane przez skarżącego okoliczności, uzasadniały, ewentualnie, złożenie przez sędziego wniosku o wyłączenie lub złożenie takiego wniosku przez stronę na podstawie art. 49 k.p.c. Nie były to natomiast okoliczności skutkujące wyłączeniem sędziego z mocy ustawy w myśl art. 48 k.p.c. Powołany przepis jako podstawy wyłączenia sędziego z mocy samej ustawy nie wskazuje bowiem kontaktów osobistych sędziego ze stroną. Stąd też trafna była ocena Sądu o braku przewidzianej w art. 401 pkt 1 k.p.c. ustawowej podstawy wznowienia (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2007 r., I PZ 9/07, OSNP 2008, nr 17-18, poz. 257).

Nie zachodziła również podstawa wznowienia przewidziana w art. 401 pkt 2 k.p.c. Skarżącego przed sądem obu instancji reprezentował profesjonalny pełnomocnik legitymujący się skutecznym pełnomocnictwem procesowym. Jeżeli skarżący wypowiedział pełnomocnikowi pełnomocnictwo, miał obowiązek poinformować o tym sąd. Wypowiedzenie pełnomocnictwa procesowego odnosi

skutek wobec sądu dopiero z chwilą powiadomienia. Z akt sprawy nie wynika, aby skarżący powiadomił sąd o tej czynności.

Nie można też nie dostrzec, że skarga o wznowienie została złożona z uchybieniem trzymiesięcznego terminu przewidzianego w art. 407 § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem (w związku z art. 13 § 2 k.p.c.) skargę o wznowienie wnosi się w terminie trzymiesięcznym; termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą wznowienia jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy.

Ponieważ, zdaniem skarżącego był on pozbawiony możliwości działania przed sądami obu instancji, przy tej podstawie wznowienia termin trzech miesięcy liczyć należało od dnia, w którym skarżący dowiedział się o postanowieniu oddalającym jego apelację w sprawie o stwierdzenie zasiedzenia. Zważywszy, że skarżący od tego postanowienia wniósł, za pośrednictwem pełnomocnika, skargę kasacyjną, a w dniu 7 marca 2008 r. pełnomocnik ten uzupełnił braki formalne skargi, przez dołączenie do niej dokumentu pełnomocnictwa, z treści którego wynikało, że jest to umocowanie do „wniesienia skargi kasacyjnej i reprezentowania przed Sądem Najwyższym w sprawie o zasiedzenie”, należy zatem przyjąć, że najpóźniej w dniu 7 marca 2008 r. skarżący dowiedział się o postanowieniu Sądu Okręgowego. Trzymiesięczny termin z art. 407 § 1 k.p.c., liczony od tego dnia upłynął 7 czerwca 2008 r. Skarga o wznowienie postępowania została wniesiona 12 grudnia 2011 r., była przeto spóźniona, stąd też na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. podlegała odrzuceniu. Podkreślić należy, że wniesienie skargi kasacyjnej nie przerywa biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2009 r. V CZ 24/09, OSNC - ZD 2010, nr 2, poz. 46).

We wskazanej przeto sytuacji zaskarżone postanowienie nie mogło być poczytane za nieprawidłowe, zażalenie należało przeto oddalić (art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.)

Oddaleniu podlegał wniosek adwokata W. P. reprezentującego skarżącego z urzędu w postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym. Sam fakt

świadczenia pomocy prawnej z urzędu nie jest wystarczającą podstawą do otrzymania wynagrodzenia z tego tytułu. Pomoc ta powinna być udzielona zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście. Tymczasem wyjątkowa ogólnikowość argumentów zawartych w zażaleniu i brak jakichkolwiek skonkretyzowanych w nawiązaniu do realiów sprawy zarzutów, adekwatnych przy tym do uzasadnienia zaskarżonego postanowienia i niedostrzeżenie uchybienia terminu do wniesienia skargi co a limine powoduje jej odrzucenie, nie usprawiedliwiają przyznania tego wynagrodzenia (por. orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z dnia 20 września 2007 r., II CZ 69/07, OSNC 2008, nr 3, poz. 41 z dnia 11 maja 2011 r., II CSK 699/10, OSNC 2011/C, poz. 72, z dnia 22 września 2011 r. V CZ 66/11, niepubl., oraz z dnia 2 grudnia 2011 r., III CZ 69/11, niepubl.).